

Satans Eden nr. 169
Guds suverenitet del 6 - bønn del 2
26. mai 2024
Brian Kocourek, pastor

**Dette er en automatisk oversettelse gjort med et dataprogram.
Nøyaktigheten er derfor ikke like bra som et menneske kan gjøre.**

Amen. La oss bøye våre hoder i bønn.

Far, vi kommer til deg i Jesu Kristi dyrebare navn. Og Herre. Vi studerer Din Suverenitet, Herre, og vi elsker det fordi Du er suveren, og det gir i bunn og grunn alt i Dine hender.

Så, Fader, vi overgir vår dag til deg. Vi overgir denne gudstjenesten. Vi overgir vår forståelse mer av hvordan vi skal be og hvilken type liv vi skal leve for å be. I Jesu Kristi navn ber vi. Amen.

Du kan sette deg ned igjen.

Vi skal se nærmere på bønn og Guds suverenitet i bønn.

Igjen, vi vil undersøke avsnitt **50** fra **Hvem er denne Melkisedek**, hvor broder Branham sa, **Hvem er denne Melkisedek s. 50 Gud er suveren i Sitt valg, visste du det? Gud er suveren.**

Hvem var der borte for å fortelle ham en bedre måte å skape verden på?

Det er akkurat det vi leser i Jobs bok, 38:34. Han sa til ham: "Hvor var du da jeg la jordens grunnvoll? Og i vers 2 sier han: Hvem er det som formørker råd uten kunnskap? Og slik vet vi at Gud er rådgiveren.

Apostelen Paulus sa faktisk i **Romerne 11:34 For hvem har kjent Herrens sinnelag, eller hvem har vært hans rådgiver?**

Og han siterte det fra Jesaja, hvor Jesaja sa: Hvem har vært Herrens rådgiver? Så også i Salmene 106:13, de var ikke for hans råd.

Og det er problemet med bønn, det er at når du faller utenfor Hans råd, som er Hans vilje, så blir ikke bønnen din besvart.

Så *hvem var der borte som kunne fortelle ham en bedre måte å skape verden*

på? Hvem ville våge å fortelle ham at han drev virksomheten sin feil?

Bibelen sier i **Romerne 11:34** *For hvem har kjent Herrens sinnelag, eller hvem har vært hans rådgiver?*

Så du skjønner, folk må bare lære seg å gi slipp og la Gud slippe til.

Han sa: "*Selv selve Ordet, **veldig suverent...** Selv åpenbaringen er suveren. Han åpenbarer til hvem Han vil åpenbare. Selve åpenbaringen er suveren i Gud.*

1. Korinterbrev 2:10 *Men Gud har åpenbart dem for oss ved sin Ånd, for Ånden ransaker alle ting, ja, de dype ting i Gud.*

Det er slik folk slår på ting, hopper på ting og slår på ting, uten å vite hva de gjør. Gud er suveren i sine gjerninger.

Og profeten måtte tale på en slik måte at noen gikk glipp av det, og noen gikk helt ut. Han sa **Avsløring av Gud 64-0614M P:13** *Jeg stoler på at Gud vil åpenbare dette. Og hver gang, hvis dere som tar båndene og lytter.*

*Og jeg håper og stoler på at du har hatt (et åndelig sinn) en åndelig **forståelse av** hva Gud har forsøkt å få over til menigheten uten å si det rett ut. Skjønner dere?*

Så med andre ord, du kan lytte til kassetten, men med mindre du har en åndelig forståelse, kommer du ikke til å forstå hva han sier.

Og hva er en åndelig forståelse? I **1. Korinterbrev 2** sa han: "*Gud har åpenbart dette ved sin Ånd*". Så hvis du ikke har Den Hellige Ånd, kan du lytte til kassetten til du kommer hjem, og du vil ikke forstå hva han sier.

Og "*ingen kan forstå Guds ting før dere er født på ny.* **1. Korinterbrev 2,12**

Nå, broder Branham fortsatte å si i **Unveiling of God**, *Det er en ting noen ganger... Vi må si ting på en slik måte at det **kan tynnes ut**, det kan **få noen til å gå ut**.* Du vet, det er som Collins-gruppen.

*Noen til å forlate, og noen til å **tenke over**. Men **det er gjort med vilje**. Det må gjøres på den måten.*

Og de kan ikke finne ut av det. De vil si, vel, broder Branham var utenfor ordet. Hvor var han fra ordet? Hvem er du? Hvem er du? Hvem rettferdiggjorde deg?

Ordet rettferdiggjørelse finnes ikke i Bibelen, men ordet bekreftelse gjør det. Så jeg har fått Den Hellige Ånd. Så jeg har blitt stadfestet. Du har ikke Den Hellige Ånd fordi du ikke forstår ordet. Bare fordi du kanskje har talt i tunger, betyr ikke det noe. Jeg er lei for det.

Og det inkluderer alle de menneskene som følger etter og tror på tegnet og Collins-gutten. De har alle spottet Den Hellige Ånd, og hver og en av dem er døde. Åndelig talt. Det var det Jesus fortalte dem om folket som fulgte Moses og døde i ørkenen.

Se da Jesus ble spurt om hvorfor han talte i lignelser, sa han at han gjorde det slik at de kunne høre, men ikke forstå, og kunne se, men ikke oppfatte det som ble sagt. **Det er Matteus 13.** Så Gud gjør ting på visse måter, og Han tilslører det. Han skjuler det for dem som det ikke er ment for.

I forrige uke oppsummerte vi tankene så langt i vår serie om Guds suverenitet i forbindelse med "**Den menneskelige viljes natur**" og bønn, og vi fant ut at ifølge Skriften i **Romerne 9:16** "**Det er ikke den som vil, og heller ikke den som løper, men Gud som viser miskunn**".

Vi oppsummerte også "Den menneskelige viljes trelldom".

Og vi så hvordan Jesus sa i **Johannes 8:34** *Sannelig, sannelig, jeg sier dere: Hver den som gjør synd, er syndens tjener.* Så du kan ikke komme utenom det. Du er en slave. Og vi vet at synd er vantro. **Johannes 16:9** *"De syndet fordi de ikke trodde."*

Apostelen Paulus sa i **Romerne 6: 7** *For den som er død, er frigjort fra synd.*

Det betyr at den eneste måten du kan være fri på, er at du aldri var under synd til å begynne med. Du gjorde det aldri, som broder Branham sa, og det er det rettferdiggjørelse handler om.

Men det vi skal se på i dag, er det Jesus sa i **1. Johannes 5:14.** *"Hvis vi ber om noe etter hans vilje, hører han oss."*

Og det er den viktige delen, det er Hans vilje.

Behovet for bønn er ikke at Gud skal endre sin vilje, men at vi skal endre vår egen vilje.

Altfor mange mennesker tror at når vi sier at "bønn forandrer ting", så mener de egentlig at Gud forandrer sin vilje, sin hensikt og sin plan når mennesker ber."

Og som jeg nevnte i forrige uke, utfordrer disse prestene folket til å be for Amerika, be om at hun må omvende seg og forandre seg. Men hun kan ikke omvende seg og forandre seg. Det er slik sier Herren, hun vil ikke gjøre det.

Så hvorfor be forgjeves mot det som "**Så sier Herren.**" **sa, det** vil de ikke. Det viser bare at vi anser vår egen menneskelige vilje som bedre enn Guds vilje.

De ser etter en vekkelse som aldri vil komme, og vi vet dette fordi vi har "**Så sier Herren**" om at hun ikke vil omvende seg, og det vil ikke bli en ny vekkelse.

Så de siterer fra **2. Krønikebok 7:14** Hvis mitt folk, (Hvem er mitt folk? Det er jødene.) *Hvis mitt folk, som er kalt ved mitt navn, ydmyker seg og ber og søker mitt ansikt og vender om fra sine onde veier, da vil jeg høre fra himmelen og tilgi deres synd og helbrede deres land.*

Men disse ordene ble talt av Gud for et annet folk, ikke i Amerika i dag, og ikke for dette folket, fordi dette folket er ugudelig. De har ikke forandret seg fra sine onde veier, og ikke for dette landet, fordi Guds profet sa at det ikke vil omvende seg. Og dette verset er for det folket som vil omvende seg.

I hvert fall ikke for dette landet etter at Guds profet har kommet og hans budskap er blitt forkastet.

Disse ordene kan ikke bære frukt i dag, fordi for det **første** vil ikke folket **ydmyke seg, og for det andre** vil de ikke be riktig, for Han lovte, **1 Joh 5:14.** *"Hvis vi ber om noe etter hans vilje, hører han oss."* Og hans ord er hans vilje.

For det tredje vil de ikke søke Hans ansikt fordi de ikke kjenner Ham, og de forstår heller ikke Guddommen. Så hvordan skal de, som Martin Luther sa, at de kommer til å be ut til en Gud, og Han vil ikke høre dem. Og så søker de en Gud. Og så søker de en Gud, men de søker feil gud, skjønner du? Men vi har en Gud, og Han forandrer seg ikke. Og **til slutt** vil de ikke vende om fra sine onde veier.

Og hva er det Gud kaller ugudelig? For det første har de avvist Guds svar til dem i denne timen.

Gud sendte en profet til dem, og de har avvist hans budskap, som kom med et "**Så sier Herren**", noe som betyr at de har avvist Gud selv.

Og Gud er kommet ned, og de har vendt seg bort fra Hans rop. Og vil de komme tilbake til Ham? Jeg tror ikke det. For apostelen Paulus siterte Gud da han sa,

Apg 13:41 *Se, dere forakter og undrer dere og går fortapt, for jeg gjør en gjerning i deres dager, en gjerning som dere ikke på noen måte vil tro, selv om et menneske forkynner den for dere.* Så det er ingen måte de vil tro på.

De veier som Gud kaller ugudelige, og som de ikke vil vende om fra, er deres livsvei. Det er det ordet "**vei**" betyr. Det er det hebraiske ordet "**Derek**", og det taler om deres livsførsel og deres moralske karakter. Så de ville ikke vende om fra sin onde livsførsel, den måten de levde på, men Bibelen forteller oss, hvis vi ønsker å be, ransak deg selv i **2. Korinterbrev 13:5**: "**Ransak deg selv om du er i troen.**"

Vet du ikke at hvis du ikke var i Ham, så var du forkastet? Og det er det som er hele greia. Enten var du i Ham til å begynne med, eller så er du en forkastet. Sånn er det.

Så vi går nå til Fjerde Mosebok, og jeg vil vise dere dette i Skriftene.

4 Mosebok 25,6-9 *Akkurat da, mens alle gråt i anger ved inngangen til møteteltet, førte en israelittisk mann en midjanittisk kvinne inn i familieteltet sitt, mens han viste seg frem for Moses og hele forsamlingen.*

Det er som mange av mennene i dette budskapet. Du vet, de lever i utroskap, de lever i utukt, og de viser det frem. Ikke sant?

Pinehas, sønn av Eleasar, sønn av presten Aron, så hva han holdt på med, grep spydet sitt og fulgte etter dem inn i teltet. Med ett eneste hugg stakk han spydet gjennom to av dem, (to i ett) mannen av Israel og kvinnen, tvers gjennom midtpartiet på dem.

Så de var i ferd med å... hva som helst, og han tok dem begge. Det stoppet pesten med ett stikk.

Det hindret pesten i å fortsette blant Israels folk. Men 24 000 hadde allerede dødd.

Så på grunn av nasjonens ondskap har vi sett mange mennesker dø av plagene. Vi har sett mange mennesker dø av disse tingene, og vi har sett dem dø av alle

slags ting.

En annen gang ødela Gud Akan og hele familien hans for å ha stjålet og gjemt deler av Jeriko i teltet sitt, som Gud hadde ødelagt og allerede hadde forbannet dem. Så hvorfor skulle du ønske å gjemme noe som en skatt som Gud har forbannet?

La oss bare lese **Josva 7** *Da brøt Israels folk den hellige forbannelsen. Akan, sønn av Karmi, sønn av Sabdi, sønn av Serah av Juda stamme, tok noen av de forbannede tingene. GUD ble vred på Israels folk.*

Det er utrolig at Gud ødela Jeriko, men en mann, Akan, følte seg tvunget til å holde fast på noe av den forbannede byen. Så da de kom til Ai, syntes jeg det var interessant. Ai fordi, nei, Ai er det de kaller fremtiden. Det er faktisk en forbannelse. Det er faktisk en forbannelse. Da de kom opp til Ai, som betyr ruinen.

Ai betyr altså, ifølge bibeloversettelsen, ruinen. De kunne ikke beseire den og ble drevet tilbake. Nå skal jeg lese fra Message-oversettelsen.

2 *Josva sendte menn fra Jeriko til Ai (ruinen), (han kaller den ruinen) som ligger i nærheten av Bet-Aven like øst for Betel. Han ga dem beskjed: "Dra opp og utforsk landet." Mennene gikk opp og utforsket Ai.*

3 *De vendte tilbake til Josva og sa: "Ikke bry deg med å sende så mange folk - to eller tre tusen mann er nok til å slå Ai. Ikke slit ut hele hæren, for det er ikke så mange folk der."*

4-5 *Så tre tusen mann dro opp - og flyktet så i nederlag for mennene i Ai! (Så de flyktet fra Ai. Ok, jeg prøver å bringe dette inn i vår tid.) Ais menn drepte trettiseks - forfulgte dem fra byporten og helt til steinbruddene, og drepte dem ved nedstigningen. Folkets hjerte sank, og all ånd ble slått ut av dem.*

6 *Josva rev klærne av seg og falt på sitt ansikt til jorden foran GUDs kiste, han og lederne kastet jord på hodene sine, og de ble liggende ned til det ble kveld.*

7-9 *Josva sa: "Å, å, å, å ... Mester, GUD. Hvorfor insisterte du på å føre dette folket over Jordan? For å gjøre oss til ofre for amorittene? For å utslette oss? Hvorfor slo vi oss ikke bare ned på østsiden av Jordan? Å, Mester, hva kan jeg si etter dette, etter at Israel er blitt jaget bort av sine fiender?"*

Når kanaaneerne og alle de andre som bor her, får nyss om dette, kommer de til å rotte seg sammen mot oss og gjøre kort prosess med oss - og hvordan skal du da kunne opprettholde ryktet ditt?"

10-12 GUD sa til Josva: "Reis deg opp! Hvorfor kryper du på kne? Israel har syndet: De har brutt den pakten jeg befalte dem; de har tatt forbudt plyndring - stjålet og deretter dekket over tyveriet og hamstret det sammen med sine egne ting.

Israels folk kan ikke lenger se sine fiender i øynene - de er selv plyndret. Jeg kan ikke fortsette med dere hvis dere ikke kvitter dere med de forbannede ting.

Hører du det? Jeg kan ikke fortsette så lenge dere fortsetter på deres onde veier.

13 "Så sett i gang. Rens folket. Si det til dem: Gjør dere klare for morgendagen ved å rense dere. For dette er hva GUD, Israels Gud, sier: Det er forbannede ting i leiren. Dere vil ikke kunne møte deres fiender før dere har kvittet dere med disse forbannede tingene. (Ser dere det?)

14-15 "I morgen tidlig vil dere bli kalt opp stamme for stamme. Stammens GUD-navn vil komme opp klan for klan; klanens GUD-navn vil komme opp familie for familie; og familiens GUD-navn vil komme opp mann for mann. Den som blir funnet med de forbannede tingene, skal brennes, han og alt han har, fordi han brøt GUDs pakt og gjorde denne avskyelige tingen i Israel."

16-18 Josva sto opp grytidlig og kalte Israel sammen stamme for stamme. Juda stamme ble valgt ut. Så kalte han opp klanene og pekte ut serahittene. Han kalte opp de serahittiske familiene og pekte ut familien Sabdi. Han kalte opp familiemedlemmene en etter en og pekte ut Akan, sønn av Karmi, sønn av Sabdi, sønn av Sera av Juda stamme.

19 Josva talte til Akan: "Min sønn, gi ære til GUD, Israels Gud. Avlegg din bekjennelse for ham. Fortell meg hva du har gjort. Du skal ikke holde noe tilbake for meg."

20-21 Akan svarte: (Se, det er interessant at han ikke hadde den dømmekraften som vår profet hadde i denne timen. Josva, han måtte stole på deres bekjennelse. Men vi hadde en profet som kunne kalle deg ut og si: Hvorfor kom du opp hit? Du begikk ekteskapsbrudd for to netter siden under et tre).

20-21 Akan svarte Josva: "Det er sant. Jeg har syndet mot GUD, Israels Gud. Dette er hvordan jeg gjorde det. I plyndringen fikk jeg øye på en vakker kappe fra Sinar, to hundre sekel sølv og en gullbarre til femti sekel, og jeg begjærte dem og tok dem. De ligger begravet i teltet mitt sammen med sølvet på bunnen."

22-23 Josva sendte budbringere av sted. De løp til teltet. Og der lå det, nedgravd i teltet med sølvet i bunnen. De tok tingene ut av teltet og brakte dem til Josva og hele Israels folk og bredte dem ut for Guds åsyn.

24 Josva tok Akan, sønn av Serah, og tok sølvet, kappen, gullbarren, sønnene og døtrene hans, oksen, eselet, sauene og teltet - alt som hadde med ham å gjøre. Hele Israel var der. De førte dem bort til Akordalen (Uroens dal).

25-26 Josva sa: "Hvorfor har du plaget oss? Nå vil GUD gjøre dere urolige. I dag!" Og hele Israel steinet ham - de brente ham med ild og steinet ham med steiner. De stabet en stor haug med steiner over ham. Den ligger der fremdeles. Først da vendte GUD seg fra sitt brennende sinne. Det var slik stedet kom til å bli kalt Trøbeldalen helt opp til vår tid.

Så vi har å gjøre med en Gud som er en JEG ER. Ikke sant? Så du kan ikke gå imot Guds vilje og bli velsignet. Hvis du ikke lytter til Guds Røst, blir dine velsignelser til forbannelser, ifølge Femte Mosebok 28.

Og du vil legge merke til at da de gikk opp mot Ai, ble de ikke lenger velsignet av Gud. Ikke at Gud var mindre mektig enn Ai, men de skjulte sin synd mot Ham. Så Ai ble en forbannelse for dem. Og i denne timen sendte Gud dem en profet, og de avviste hans budskap, som kom med Så sier Herren, noe som betyr at de har avvist Gud selv. Legg nå merke til at synden kom før Ai kom. Ikke sant?

Og vi har levd i et land fullt av ondskap. Det er Laodikea, blindt, elendig, nakent, og vet det ikke engang. Femte Mosebok 28:28 sier, forbannelsen, du vil bli forbannet hvis du vender deg bort fra Herren din Guds Røst, og du vil bli forbannet, og det vil bli sinnssykdom og forvirring og blindhet. Det er sant. Og Gud kom ned, og de har vendt seg bort fra Hans rop, og vil de komme tilbake til Ham? Jeg tror ikke det.

For apostelen Paulus siterte Gud da han sa, det er **Apostlenes gjerninger 13:41** *Se, dere som forakter og undrer dere og går fortapt; for jeg gjør en gjerning i deres dager, en gjerning som dere ikke på noen måte skal tro, selv om et menneske forkynner den for dere.* Og det var en profet.

Så det er ingen mulighet for at de vil tro. Det står rett der, som de på ingen måte skal tro. Jeg skal komme ned, og Jeg skal sende Min profet, og de kommer ikke til å høre ham. De kommer ikke til å tro på dem, og de vil bare gå veien om Femte Mosebok 28.

Og som vi vet, er dette en tid hvor folket bombarderes med homoseksuell propaganda kontinuerlig gjennom de ulovlige og umoralske mediene som

bombarderer folkets sinn så ofte hver time at folket etter hvert har blitt likegyldig til det. Så jeg sier, ransak deg selv. Har du blitt likegyldig?

Og i stedet for at umoralske handlinger får folk til å flamme opp i rettfærdig indignasjon, ser det ut til at de bare fyrer opp under likegyldigheten.

Har du noen gang snakket med en kristen person? Og de sier: "Jeg vet det. Jeg bryr meg ikke om hva de gjør på soverommet. Jeg vil bare ikke at de skal presse det på barna mine. Jeg bryr meg om hva de gjør på soverommet, og de burde steines.

Akkurat det Bibelen krever, steining. De gjør noe som er så ondt i Guds øyne at det fortjener steining. Nå sier jeg ikke at du skal gå ut og steine dem, men det jeg sier er at de skal få haglsteiner, 100-punds talenter.

Folk ser ikke ut til å bry seg. De ønsker ikke å bli brydd. Og det var det som skjedde i den første menighetstiden. De ble likegyldige. Og Alfa må gjentas i Omega.

77-1 Den efesiske menighetens tidsalder - Menighetens tidsalder Bokens kapittel 3. *Selve navnet Efesos har en merkelig sammensatt betydning: "Siktet mot" og "Avslappet".*

De høye ambisjonene i denne tidsalderen, som hadde begynt med Åndens fylde, "Guds dybde", der de siktet mot Guds høye kall, begynte å vike for en mindre vaktsom holdning.

En mindre ivrig etterfølgelse av Jesus Kristus begynte å manifestere seg som et varsel om at det fysiske kjøretøyet som kalles kirken, i de kommende tidsaldre ville synke ned i det forferdelige "Satans dyp".

Har du lagt merke til noen av disse store kirkene? De har det. De er fulle, og de danser i midtgangen og alt mulig annet. De ser ikke etter Herrens komme. De har det gøy. De burde være på sine ansikter ved alteret. Jeg ville akseptert det hvis de omvendte seg til Gud. Men det gjør de ikke. De forkynner ikke oppstandelsen. De forkynner ikke oppstandelsestiden. De forkynner om hva de vil, som, å, la oss forkynne om misjon og få folk til å bidra mer til vår lomme. Eller de gjør alle slags ting, men de forkynner ikke Guds rike. De forkynner sine egne riker.

Og det er det han sier. *Den var blitt avslappet og var på drift. Allerede da var tidsalderen på tilbaketog. Den hadde forlatt sin første kjærlighet.*

Og broder Branham sa: Vi må komme gjennom et nytt Exodus, et nytt Efeserbrev. Det er det som skjer med folket i dag. De hadde forlatt sin første kjærlighet. Det er derfor de gjør alle disse tingene, fordi de forlot sin første kjærlighet, og de er frafalne. Nå sier jeg ikke at de er fortapt. Jeg sier bare at de er frafalne.

88-2 Den efesiske menighetens tidsalder *"Det brennende ønsket om å behage Gud, lidenskapen etter å lære Hans Ord å kjenne, ropet om å nå ut i Ånden, alt dette begynner å falme, og i stedet for at menigheten brenner av Guds ild, har den kjølnet og blitt litt formell.*

Det var det som skjedde med efeserne. De var i ferd med å bli litt formelle. Overgivelsen til Gud var i ferd med å dø ut, og folket var ikke så nøye med hva Gud mente om dem, mens de begynte å være forsiktige med hva verden mente om dem.

Den andre generasjonen som kom (det er de fleste av dere her inne.) Den andre generasjonen som kom var akkurat som Israel. De forlangte en konge for å være som de andre nasjonene. Da de gjorde det, forkastet de Gud. Men de gjorde det allikevel.

Det er menighetens historie. Når den tenker mer på å tilpasse seg verden i stedet for å tilpasse seg Gud, tar det ikke lang tid før du ser at de slutter å gjøre ting de pleide å gjøre, og begynner å gjøre ting de i utgangspunktet ikke ville gjort.

De endrer klesdrakt, holdninger og oppførsel. De blir slappere. Det er det "Efesos" betyr: avslappet - drivende.

Så hvor er den rettferdige indignasjonen blant Guds folk i dag til å ta et standpunkt mot urett, enten det er blant din familie, ditt barn, din mor, din far, eller et menighetsmedlem, eller en forretningsforbindelse?

Vil folket ta et standpunkt for Gud? Jeg ser det nesten ikke lenger.

Nei, Gud vil ikke høre bønner til en synder som ikke angrer. Men hva med deg og meg?

Hvordan balanserer vi vår forståelse av en suveren Gud, hvis sinn, vilje, hensikt og planer ikke kan endres, med vårt behov for bønn? Hvis vi ikke kan endre Guds hensikt og plan, er det da behov for å be? Og svaret er JA!

Da apostlene spurte Jesus om hvordan de skulle be, ga han dem aldri en bønn de kunne resitere. Han fortalte dem ganske enkelt at det er visse elementer som må være til stede for at bønnen skal lykkes. Han begynte med å si

Luke 11: 1 ¶ *Og det skjedde, da han ba på et bestemt sted, da han opphørte, sa en av disiplene hans til ham: Herre, lær oss å be, slik Johannes også lærte disiplene sine.*

2 *Og han sa til dem: Når dere ber, så si (ikke disse ordene, men be) **Fader vår, du som er i himmelen, helliget werde ditt navn.** (Med andre ord, anerkjenn Gud.) La ditt rike komme. La din vilje skje, som i himmelen, så også på jorden.*

Hvis vi tar dette skriftstedet sammen med et vitne fra **Matteus**, har vi ikke Jesus som forteller dem hvilke ord de skal si.

Dette verset kunne tyde på det, men la oss se på **Matteus** og se hva Jesus foreslår for dem når han underviser dem om bønn og hvordan man ber.

I **Matteus 6,9** sier han: "**Derfor** ber dere på **denne måten**: **Fader vår, du som er i himmelen, helliget werde ditt navn.10 Komme ditt rike! La din vilje skje på jorden som i himmelen.**"

Derfor legger ikke Jesus ordene i munnen på dem og foreslår en bønn, slik vi vet at Den katolske kirke gjør, men han underviser dem i denne måten å be på.

Han sier: på **denne** måten, eller på denne måten, eller på denne måten.... Så legger vi merke til hvordan Han nærmer seg bønnen til Gud.

#1) Nå må du gjenkjenne den som du retter din bønn til. Han er den suverene Gud, universets Skaper, og likevel er Han din Far. Men Han er en Gud og Far til vår Herre Jesus Kristus. Så Han er din Gud først, deretter er Han din Far. Så, sier Han, på denne måten er hvordan man skal nærme seg Ham: "**Fader vår, du som er i himmelen, helliget werde ditt navn.** Legg merke til: **Helliget werde ditt navn.** Ordet helliget betyr å ære, løfte opp, verdig til tilbedelse.

Først og fremst forteller Jesus oss at bønnen er utpekt, og at vi skal ære Gud først.

Gud krever at vi skal erkjenne *at han alene er Gud, at han alene er vår gjenstand for tilbedelse, og at det ikke finnes noen andre ved siden av ham.*

Når vi fremfører vår bønn til Gud, gjør vi klokt i å huske på de ti bud, og spesielt det første budet i 2. Mosebok.

2 Mosebok 20:2 *Jeg er Herren din Gud, jeg som har ført deg ut av Egyptens land, ut av trelldommens hus. 3 Du skal ikke ha andre guder for mitt åsyn.* Ingen andre gjenstander for tilbedelse.

Og **2 Mosebok 34,14** *For du skal ikke tilbe noen annen gud; for Herren, hvis navn er Nidkjær, er en nidkjær Gud:*

Det er ham vi skal be til. Han krever at vi proklamerer Hans universelle herredømme: Da Elia ba Gud om regn, erkjente han Guds kontroll over elementene.

Når vi ber til Gud om å frelse en synder fra den kommende vreden, erkjenner vi **Joh 2,9:** *"Frelsen er fra Herren".*

Når vi kommer til Herren, skal vi erklære hans herredømme og suverenitet over hele verden.

Åp 4,11 *Du er verdig, Herre, til å få herlighet og ære og makt; for du har skapt alle ting, og til ditt behag er og ble de skapt.*

Igjen, Gud krever at vi skal tilbe Ham, og bønn, ekte bønn, er en handling av tilbedelse. Bønn er en handling av tilbedelse.

Det er å kaste seg ned foran Ham, i den grad det er å påkalle Hans store og hellige navn, i den grad det er å erkjenne Hans godhet, Hans kraft, Hans uforanderlighet og Hans nåde.

Like mye som det er erkjennelsen av Hans suverenitet, forkynt ved at vi underkaster oss Hans vilje.

Selv da Jesus snakket om tempelet, kalte han det aldri offerhuset, men bønnens hus.

Igjen, bønn er til Guds ære, for i bønnen erkjenner vi vår avhengighet av Ham.

Når vi ydmykt bønnfaller Hans guddommelige nærvær, kaster vi oss over Hans barmhjertighet og bøyer oss ned i erkjennelse av Hans store makt.

Når vi søker velsignelser fra Gud, tror vi at Han er opphavsmannen og kilden til alle gode og fullkomne gaver.

Jakob 1:17 *Hver god gave og hver fullkommen gave er ovenfra og kommer ned fra lysets Far, hos hvem det ikke er noen forandring eller skygge av forvandling.*

18 *Av sin egen vilje avlet han oss med sannhetens ord, for at vi skulle være en slags førstegrøde av hans skapninger.*

At bønnen gir Gud ære, ser vi også av det faktum at bønnen kaller troen frem, og ingenting fra oss er så ærefullt og velbehagelig for Ham som våre hjerters tillit. Faktisk taler han om at duften av røkelsen var de helliges bønn.

Vi må først tro at Han er det. Det er det aller første i bønn. **Hebreerne 11:6** *Men uten tro er det umulig å behage Ham; for den som kommer til Gud, må tro at Han er, og at Han er en belønner for dem som flittig søker Ham.*

Så hva hjelper det deg å be til Gud hvis du ikke tror at Han kommer til å svare deg, bønnen din? Ja, ja.

Og gjennom troen må vi bekjenne at Han er mer enn i stand til å dekke våre behov.

II Timoteus 1:12 *Men jeg skammer meg ikke, for jeg vet hvem jeg tror på, og jeg er overbevist om at han er i stand til å bevare det jeg har overgitt til ham for den dag.*

Så han kjente Gud. Kjenner du Gud? Jeg håper du gjør det. Jeg håper du gjør det.

Det neste Jesus la frem i bønnemønsteret, etter å ha anerkjent Guds overhøyhet i hellighet, er det neste vi hører i vers **10**. *La ditt rike komme. La din vilje skje på*

jorden som i himmelen. Med andre ord: Din vilje, og din vilje alene, skal være enerådende.

Derfor, Herre, hjelp min vilje til å bli i samsvar med din vilje. Han sa aldri: "La min vilje skje", men Jesus sa: "La **din vilje skje**" og talte til Faderen.

I Efeserbrevet 3:11 finner vi at Guds hensikt er evig ... *I henhold til den evige hensikt som Han har planlagt i Kristus Jesus, vår Herre:*

Og i **Efeserbrevet 1:11** *I ham har vi også fått en arv, fordi vi er forutbestemt etter Hans hensikt, Han som virker alle ting etter sin egen viljes råd:* Hans egen viljes råd. Ja, ja.

Derfor, hvis vi er forutbestemt etter den evige hensikt hos Ham, som virker alle ting sammen til sin egen ære.

Og Han arbeider for vårt beste. Da er det bare logisk at vi ønsker at det skal gå slik Han har planlagt for oss til å begynne med. Ikke prøv å endre Guds plan. Endre din egen plan.

Vi vet og stoler på at alle disse tingene på en eller annen måte vil virke sammen til vårt beste.

Så hvis Gud vil gjøre alle ting til ditt beste, hvorfor skulle du be om at Han ikke gjør det? Fordi hvis du ber med din egen vilje, er det det du kommer til å få.

Romerne 8:28 *Og vi vet at alle ting virker sammen til det gode for dem som elsker Gud, for dem som er kalt etter hans plan.*

29 *For dem som han forut kjente, har han også forut bestemt til å bli likedannet med sin Sønnns bilde, for at han skulle være den førstefødte blant mange brødre.*

30 *Og dem som han forutbestemte, dem kalte han også; og dem som han kalte, dem rettfærdiggjorde han også; og dem som han rettfærdiggjorde, dem herliggjorde han også. 31* *Hva skal vi da si til dette? Hvis Gud er for oss, hvem kan da være imot oss?*

Så hvorfor vil du be om noe annet enn Hans vilje? Ja, ja.

Nå, når vi har kommet til det stedet hvor vi regner med, nå har Han ikke noe imot

at du sier, ok, Herre, jeg har dette behovet. Jeg har dette behovet, men likevel ikke på den måten som jeg ønsker. Jeg vil ikke at dette behovet skal tilfredsstilles på den måten jeg ønsker å tilfredsstille det. Jeg ønsker å tilfredsstille det på den måten Du ønsker å tilfredsstille det.

Nå som vi har kommet til et sted der vi anerkjenner Hans interesse for våre behov, kan vi fortsette med det mønsteret som Jesus har lagt frem for oss.

Han sa **Lukas 11:3** *Gi oss hver dag vårt daglige brød.*

Nå kommer våre behov frem. Husk at Jesus lærte oss hvordan vi skulle be, og at Faderen kjente våre behov allerede før vi ba om dem. Så vi informerer ikke Gud om våre problemer. Han kjenner allerede ditt problem, men Han kommer til å gjøre det på Sin måte.

Matteus 6:7 *Men når dere ber, så bruk ikke forfengelige gjentakelser, slik som hedningene gjør; for de tror at de skal bli hørt for sin mange tale.*

Så de langdryge bønnene er ikke til noen nytte.

8 *Vær derfor ikke som dem, for deres Far vet hva dere trenger, før dere ber ham om det.*

9 *Derfor ber dere på denne måten: Fader vår, du som er i himmelen, helliget worde ditt navn! 11 Gi oss i dag vårt daglige brød. 12 Og forlat oss vår skyld, likesom vi forlater våre skyldnere.*

Legg merke til hvordan Herren Jesus satte mønsteret for bønn, slik at man ikke bare ber om de fysiske behovene, men også om den åndelige velsignelsen som tilgivelse er.

Tilgi oss først våre synder, og hjelp oss deretter til å tilgi dem som står i gjeld til oss. Tilgi dem slik du tilgir oss. Jeg tror det er her vi ofte bommer.

Vi ber om tilgivelse for våre egne synder, men vi er så dårlige til å be Herren om tilgivelse for dem som har syndet mot oss. Noen ganger tror jeg vi er blitt så forherdet overfor andres situasjon at vi ikke innser at Jesus har lagt frem et mønster her.

Han har gitt oss muligheten til å bli mellommenn og forbedere, og jeg tror vi har forspilt denne muligheten så langt. Bønn er utpekt av Gud til vår åndelige velsignelse, som et middel for vår vekst i nåden.

Når vi søker å lære å be, bør vi se det mønsteret han satte, nemlig at bønn er et middel til å oppnå ydmykhet når det gjelder å tilgi andre.

Ekte bønn er å komme inn i Guds nærvær, og en følelse av Hans majestet fører til en erkjennelse av vår egen intethet og uverdighet.

Igjen, bønn ble utformet av Gud for å utøve vår tro. Troen er fokusert på Ordet (**Rom 10,17**), men den utøves i bønn.

Vi ser i **Jak 5:15** *Og troens bønn skal frelse den syke, og Herren skal reise ham opp; og hvis han har begått synder, skal de bli tilgitt ham.*

16 *Bekjenn eders feil for hverandre, og be for hverandre, så I må bli helbredet. En rettferdig manns virkningsfulle, inderlige bønn nytter mye.* "

Hvor mange av dere som søker helbredelse, har egentlig bekjent deres feil for hverandre? Kom igjen? Hvor mange av dere har gått og sagt: "Vet du hva? Jeg har virkelig vært en idiot.

Igjen kaller bønnen vår kjærlighet til handling. Når det gjelder vår bønn, spør vi: *"Vil han glede seg i den Allmektige? Vil han alltid påkalle Gud?"* (**Job 27,10**).

Men de som elsker Herren, kan ikke være lenge borte fra ham, for de gleder seg over å utlevere seg selv til ham. Ikke bare kaller bønnen kjærligheten til handling, men gjennom våre bønner øker vår kjærlighet til Gud.

David sa: *"Jeg elsker Herren, fordi han har hørt min røst og mine bønner"* (**Sal 116,1**). Det er min bønn.

Igjen, bønnen er gitt av Gud for å lære oss verdien av de velsignelsene vi har søkt fra ham, og den får oss til å glede oss desto mer når han har skjenket oss det vi ber ham om.

For det tredje er bønnen fastsatt av Gud for at vi skal kunne søke ham om det vi trenger.

Men den vantro vil si: "*Hvis Gud har forutbestemt alt som skjer i tiden før verdens grunnvoll ble lagt, hva er da vitsen med bønn?*"

Hvis det er sant at "av ham og gjennom ham og til ham er alle ting" (Rom 11,36), hvorfor skal man da be?

Den vantro vil spørre: "*Hva er vitsen med at jeg kommer til Gud og forteller ham det han allerede vet? Hva er vitsen med at jeg legger fram for ham hva jeg trenger, siden han allerede kjenner til det?*"

Hva er vitsen med å be om noe som helst når alt er bestemt på forhånd av Gud?

Bønn er forresten ikke å informere Gud som om Han er uvitende, for når du prøver å informere Gud som om Han er uvitende, forteller du Gud at Han er uvitende. (for Jesus gjorde det veldig klart da han lærte oss å be i **Matteus 6:8**, Han sa: "*for deres Far vet hva dere trenger, før dere ber Ham*",

Derfor er vår bønn å erkjenne at vi vet at Han vet hva vi har behov for. For Jesus fortsetter med å fortelle oss hvordan verdien av bønn er i en liten lignelse.

Luk 11:5 *Og han sa til dem: Hvem av eder har en venn og går til ham ved midnattstid og sier til ham: Min venn, lån mig tre brød!*

6 *For en venn av meg som er på reise, kommer til meg, og jeg har intet å stille frem for ham?*

7 *Og han som kommer innenfra, skal svare og si: "Gjør mig ikke til besvær; døren er lukket, og mine barn ligger hos mig i sengen; jeg kan ikke reise mig og gi dig.*

8 *Jeg sier eder: Selv om han ikke vil reise sig og gi ham, fordi han er hans venn, (på grunn av hans vennskap,) så vil han dog på grunn av hans trang reise sig og gi ham så mange som han trenger. Med andre ord, slutt å banke på døren min, ok? Det er derfor han gjør det. Det er derfor han gjør det.*

9 *Og jeg sier dere: "Be, så skal det bli gitt dere; søk, så skal dere finne; bank på, (Å, så jeg **skal** gå. [Bror Brian banker lett en gang på prekestolen] Gud hjelpe meg. Det er ikke å **banke**.) **bank på, og det skal bli åpnet for dere.**"*

10 For hver den som ber, får, og den som søker, finner, og for den som banker på, skal det lukkes opp.

11 Om en sønn ber om brød av en av eders som er far, vil han da gi ham en stein? Eller om han ber om en fisk, vil han da gi ham en slange i stedet for en fisk? 12 Eller om han ber om et egg, vil han da gi ham en skorpion?

13 Om da I, som er onde, vet å gi eders barn gode gaver, hvor meget mer skal da eders himmelske Fader gi den Hellige Ånd til dem som ber ham?

Bønn er ikke ment for å gi Gud kunnskap om hva vi trenger, Han vet allerede hva vi har behov for. Men den er utformet som **en bekjennelse til Ham** av vår følelse av behov.

Som i alt annet er Guds tanker ikke som våre. Gud krever at vi skal be om Hans gaver. Han ønsker å bli æret ved at vi ber om det, akkurat som vi skal takke ham etter at han har skjenket sin velsignelse. Hvor mange av dere takker Gud? I det øyeblikk dere ser noe skje, sier dere: "Gud, tusen takk.

Men spørsmålet gjenstår fortsatt: Hvis Gud er den som forutbestemmer alt som skjer, og den som regulerer alle hendelser, er ikke bønn da en fåfengt øvelse?

Men svaret vårt ligger i det faktum at Gud befaler oss å be. Han sa: **"Be uten stans"** (1. Tessalonikerbrev 5:17).

Og igjen, **"mennesker bør alltid be"** (Luk 18:1). Og igjen: **"Troens bønn skal frelse de syke"**, og **"en rettfærdig manns virksomme, inderlige bønn nytter mye"** (Jak 5,15.16);

Herren Jesus Kristus, som er vår storebror og vårt perfekte eksempel til etterfølgelse, var først og fremst en bønnens mann. Da er det åpenbart at bønn verken er meningsløs eller verdiløs.

Men dette fjerner likevel ikke spørsmålet som vi startet med. Hva er forholdet mellom Guds suverenitet og vår bønn?

Først og fremst vil vi si at bønnen vår aldri skal ha til hensikt å endre Guds hensikt eller skape nye bare for oss.

Gud har bestemt at visse hendelser skal skje, men Han har også bestemt at disse hendelsene skal skje på den måten Han har bestemt at de skal skje.

Gud har utvalgt noen til å bli frelst, men Han har også bestemt at disse skal bli frelst gjennom forkynnelsen av evangeliet.

Evangeliet er altså ett av de midler som er bestemt for å virkeliggjøre Herrens evige hensikt, og bønn er et annet. Gud har bestemt midlene så vel som målet, og blant midlene er bønn.

Selv bønnene til Hans folk (de hellige) er inkludert i Hans evige forordninger. I stedet for at bønneren er forgjeves, er den derfor et av de midlene Gud bruker for å virkeliggjøre sine hensikter.

Hvis alt skjedde ved en ren tilfeldighet, ville bønn ikke være til noen moralsk nytte, men siden våre bønner er styrt og regulert av guddommelig visdom, har bønn en plass i begivenhetenes orden.

Det var ikke Gud som svarte på min bønn om de bærbare datamaskinene, men bønneren min var styrt av Guds hensikt, og derfor blir bønnene våre en del av Hans guddommelige viljes arbeid ved at vi benytter oss av Hans guddommelige vilje.

En slags tapping inn i den evige kilden til Guds hensikt og plan. Med andre ord, da jeg gikk for å be for de bærbare datamaskinene, hadde Gud allerede et svar fra den andre fyren.

Bønneren blir da en del av gjennomføringen av det som Gud har forkynt, og er derfor ikke meningsløs. Dette er noe Skriften lærer oss.

Elia visste at Gud var i ferd med å gi regn, men det hindret ham ikke i å be til Gud om regn med en gang. **(Jakob 5,17-18).**

Daniel "*forstod*" av profetenes skrifter at fangenskapet bare skulle vare i sytti år, men da disse sytti årene nesten var omme.

Vi blir fortalt at han "*vendte sitt ansikt mot Herren Gud og søkte med bønn og påkallelse, med faste og sekk og aske*" **(Dan 9,2-3).**

Med andre ord, når du vet at Gud kommer til å gjøre noe uansett, så sier du ikke: "Vel, hva er vitsen med å be? Fordi det kommer til å skje. Nei, du ber enda mer om at det skal skje. Skjønner du? Med andre ord, Herre, la meg se det manifestert foran mitt ansikt.

Gud *sa* til profeten Jeremia: "*For jeg vet hvilke tanker jeg har om dere, sier Herren, fredstanker og ikke onde tanker, for at dere skal få en lykkelig utgang*".

I stedet for å legge til: "Derfor er det ikke nødvendig for dere å be meg om disse tingene," sa Han: "*Da skal dere påkalle meg, og dere skal gå og be til meg, og jeg vil høre på dere*" (**Jer 29,12**).

I Esekiel 36,1-38 leser vi om de eksplisitte, positive og ubetingede løftene som Gud har gitt om gjenopprettelsen av Israel.

Men i **Esekiel 36,37** i samme kapittel får vi høre: "*Så sier Herren Gud: Jeg vil be Israels hus om dette for å gjøre det for dem*"! Gud vet altså på forhånd hva vi vil be om.

Her er altså måten vi skal be på: ikke for at Guds vilje må bli endret, men for at den må bli fullbyrdet i hans egen gode tid og på hans egen måte.

Det er fordi Gud har lovet oss visse ting, at vi kan be om dem med troens og bønnens fulle overbevisning.

Det er Guds hensikt at Hans vilje skal skje med de midler Han har bestemt, og at Han kan gjøre sitt folk godt på Hans vilkår. Og det vil si ved hjelp av "midler" og "vilkår" som bønn og bønnfallelse.

Visste ikke Guds Sønn med sikkerhet at han etter sin lidelse og død ville gjenoppstå og bli opphøyet av Faderen? Jo, det gjorde Han. For dette formål er jeg kommet til denne verden. Men han ba om styrke til å gjøre Guds vilje likevel.

Vi finner ham be: "*Fader, herliggjør meg med din egen herlighet, med den herlighet som jeg hadde hos deg før verden var til*" (**Joh 17,5**).

Han vet at ingen av hans folk kan gå fortapt. Likevel ba han Faderen om å "bevare" dem. (**Johannes 17:11**)!

Til slutt bør det sies at Guds vilje er uforanderlig og ikke kan endres av vårt rop.

Når Guds sinn ikke er vendt mot et folk for å gjøre det godt, kan det ikke vendes til dem gjennom de mest inderlige og iherdige bønner. Se på Esau, selv om han gråt bittert, sier Bibelen, til Gud, han gråt i bønn til Gud, men han kunne ikke engang finne et sted å omvende seg.

"Da sa Herren til meg: 'Selv om Moses og Samuel stod foran meg, kunne jeg ikke ha noe til overs for dette folket; kast dem ut av mitt åsyn og la dem dra bort'" (Jeremia 15,1).

Moses' bønner om å få komme inn i det forjettede land er også et annet eksempel på det samme.

Vårt syn på bønn må revideres og bringes i harmoni med Skriftens syn på dette emnet.

Den rådende tanken synes å være at jeg kommer til Gud og ber ham om noe jeg ønsker meg, og så forventer jeg at han skal gi meg det jeg har bedt om. Han er med andre ord min åndemaner.

Nei, han er ikke ånden din.

Men dette er en svært vanærende og nedverdiggende oppfatning. Den populære troen reduserer Gud til en tjener, en ånd, ok, vår tjener, vår slave, som gjør som vi befaler, utfører våre fornøyelser og oppfyller våre ønsker. Det er som disse Tele-evangelistene som sier: "Gud, helbred!" Det er som å si: "Fido, gå ved fot!" Ok, Gud er ikke en hund.

Nei, bønn er snarere å komme til Gud, fortelle Ham om mine behov, overgi min vei til Ham, og overlate til Ham å ta seg av det slik det passer best.

Dette gjør min vilje underlagt Hans vilje, i stedet for å søke å underordne Hans vilje under min.

Ingen bønn er velbehagelig for Gud uten at bønneren er motivert av ånden **"ikke min vilje, men din skje"**.

"Når Gud skjenker velsignelser til et bedende folk, er det ikke for deres bønners skyld, som om han var tilbøyelig til å la seg påvirke av dem, men det er for sin egen skyld, for å oppfylle sin egen velbehagelige vilje.

Skulle noen spørre deg: Hva er hensikten med bønn? Vi kan si at Gud besvarer våre bønner ut fra sin egen suverene vilje og velbehag.

Bønn er den måten og det middelet Gud har utpekt for å formidle velsignelsen av sin godhet til sitt folk.

For selv om han har planlagt, sørget for og lovet dem, vil han likevel bli søkt først for å gi dem, og derfor er det en plikt og et privilegium å be.

Med andre ord, hvis du lover barnet ditt en iskrem og du går forbi iskrembaren, er det opp til ham å si: "Pappa, du lovte meg iskrem for å minne ham på bønnene hans. Kanskje han visste det, men kanskje han ville si: "Ja, jeg vet at isen finnes på det stedet, men det finnes også en bedre is på et annet sted, ok?

Når vi er velsignet med en bønnens ånd, er det godt, for det er da Gud har til hensikt å skjenke de gode tingene vi ber om, og vi bør alltid be om dem i underkastelse til Guds vilje.

Det som kanskje plager kristne mer enn noe annet, er ubesvarte bønner. Vi ber Gud om noe: Vi har bedt i tro på at vi vil få det vi har bedt Herren om:

Og vi vet at vi har spurt oppriktig og gjentatte ganger, men svaret ser ikke ut til å komme.

Resultatet er i mange tilfeller at troen på bønnens virkning svekkes, inntil håpet viker for fortvilelse, og bønneren blir helt forsømt.

Men hver eneste ekte bønn i tro som har blitt bedt til Gud, har blitt besvart? Han lovte at Han ville gjøre det.

Ekte bønn er å komme til Gud. Å fortelle Ham om våre behov, overgi vår vei til Herren, og så overlate til Ham å ta seg av saken slik det synes best for Ham. Så vil Han gjøre det til sin bestemte tid.

Dette gjør at Gud kan besvare bønnene våre på den måten Han finner passende, og ofte kan Hans svar være det motsatte av det som ville være mest akseptabelt for vårt eget sinn; Så når vi ber, be Faderen om å overraske meg. Du må finne ut av det. Det gjør jeg ikke. Derfor vil jeg ha noe fra deg, Herre, og jeg vet ikke

hvordan det skal komme. Jeg vil at du skal overraske meg, for du har lovet å gi meg det.

Hvis vi virkelig har lagt våre behov i Hans hender, vil det likevel være Hans svar, ikke på vår egen måte, men på Hans måte. La oss se på to eksempler.

I Johannes 11,1-44 var Lasarus dødssyk. Herren "elsket" ham, men han var fraværende fra Betania. Søstrene sendte et sendebud til Herren for å gjøre Ham kjent med deres brors tilstand. Vel, Han visste det allerede.

Og legg spesielt merke til hvordan deres appell var formulert - *"Herre, se, han som du elsker, er syk."* Det var alt. De ba ham ikke om å helbrede Lasarus.

Men en av søstrene sa: "Hvis du hadde vært her, ville han ikke ha dødd. Men husk at Jesus sa at han måtte være borte for deres skyld. Så de forventet én ting, men Herren Gud hadde en større hensikt i tankene. Han ville vise dem at Han er oppstandelsen og livet.

Men da han kom, ba de ham ikke om å skynde seg til Betania med en gang. De la ganske enkelt frem deres behov for ham, overlot saken i hans hender og overlot til ham å handle slik han fant det best! Og hva var hans svar?

Svarte Han på deres appell og besvarte deres anmodning? Ja, det gjorde Han, men kanskje ikke på den måten de hadde håpet. De håpet med andre ord at han ikke hadde dødd. Men han visste at det var meningen at han skulle dø.

Han svarte med å bli *"to dager på det samme stedet der han var"* (**Joh 11,6**) og lot Lasarus dø!

Men i dette tilfellet var det ikke alt. Senere reiste han til Betania og vekket Lasarus opp fra de døde. Denne historien illustrerer den rette holdningen den troende bør innta overfor Gud i nødens stund.

Det neste eksemplet vil snarere understreke Guds metode for å reagere på sitt trengende barn.

I 2. Korinterbrev 12,1-21. Apostelen Paulus hadde fått et uhørt privilegium. Han var blitt transportert inn i paradiset.

Hans ører har lyttet til, og hans øyne har stirret på det som ingen annen dødelig hadde hørt eller sett på denne siden av døden. Den vidunderlige åpenbaringen var mer enn apostelen kunne utholde.

Han sto i fare for å bli "oppblåst" av sin ekstraordinære opplevelse. Derfor ble det sendt en torn i kjødet, Satans sendebud, for å tukte ham slik at han ikke skulle bli overmåte opphøyet.

Og apostelen legger sin nød frem for Herren; ved tre anledninger ber han Gud om å fjerne sin torn i kjødet. Ble hans bønn besvart? Ja, men ikke på den måten han hadde ønsket.

"Tornen" ble ikke fjernet, men det ble gitt nåde til å bære den. Byrden ble ikke løftet, men det ble gitt styrke til å bære den.

Er det noen som innvender at det er vårt privilegium å gjøre mer enn å legge frem våre behov for Gud? Blir vi minnet på at Gud så å si har gitt oss en blankosjekk og invitert oss til å fylle den ut?

Er det sagt at Guds løfter er altomfattende, og at vi kan be Gud om hva vi vil?

I så fall må vi gjøre oppmerksom på at det er nødvendig å sammenligne skriftsted med skriftsted hvis vi skal lære Guds fulle sinnelag om et hvilket som helst emne, og når dette gjøres, oppdager vi at Gud har nyansert løftene som er gitt til bedende sjeler.

Han sa: "**Hvis vi ber om noe etter hans vilje, hører han oss**" (1 Joh 5,14). Han vender ikke det døve øret til, Han hører deg.

Ekte bønn er fellesskap med Gud, slik at det blir felles tanker mellom hans sinn og vårt sinn.

Det som trengs, er at han fyller våre hjerter med sine tanker, og da vil hans ønsker bli våre ønsker som strømmer tilbake til ham. Her er altså møtestedet mellom Guds suverenitet og den kristne bønn:

Hvis vi ber om noe etter hans vilje (som er hans ord), hører han oss, og hvis vi ikke ber, hører han oss ikke; som apostelen Jakob sier: "**Dere ber og får ikke, fordi**

dere ber på feil måte, så dere kan bruke det på deres lyster" eller begjær (Jak 4:3).

Men sa ikke Herren Jesus til sine disipler: "*Sannelig, sannelig sier jeg dere: Alt det dere ber Faderen om i mitt navn, det skal han gi dere*" (Joh 16,23)?

Det gjorde han, men dette løftet gir ikke bønnens sjeler carte blanche. Disse ordene fra vår Herre er i perfekt overensstemmelse med apostelen Johannes' ord.

"Hvis vi ber om noe etter hans vilje, så hører han oss." Hva er det å be "*i Jesu Kristi navn*"? Det er helt sikkert mye mer enn en bønneformel, det å bare avslutte våre bønner med ordene "*i Jesu Kristi navn*". Så hver gang du avslutter bønnen din i Jesu Kristi navn.

For å søke Gud om noe som helst i Jesu Kristi navn, må vi være i samsvar med hva Jesus Kristus er! Husk at Han er ordet.

Å be Gud i Jesu Kristi navn er som om Jesus Kristus selv var den som ba. Vi kan bare be Gud om det Jesus Kristus ville bedt om.

Å be i Jesu Kristi navn er derfor å sette vår egen vilje til side og ta imot Guds vilje! Og å be **utenfor Guds Ord** er å be om det Gud ikke kan gi. Han er Ordet.

La oss nå utdype vår definisjon av bønn. Hva er bønn? **Bønn er ikke så mye en handling som det er en holdning av avhengighet av Gud.**

Bønn er en bekjennelse av vår svakhet, vår hjelpeløshet. Bønn er erkjennelsen av vårt behov og det å spre det foran Gud. Vi sier ikke at dette er alt som finnes i bønn, for det er det ikke.

Det er det primære elementet i bønnen. Bønn er både en holdning og en handling, en menneskelig handling, og likevel er det også et guddommelig element. Bønn er grunnleggende sett en holdning av avhengighet av Gud.

Derfor er bønn det motsatte av å diktere Gud. Fordi bønn er en holdning av avhengighet, er den som virkelig ber, underdanig overfor Guds vilje.

Hør nøye etter nå: Underkastelse under Guds vilje betyr at vi er tilfreds med at Herren dekker våre behov i henhold til Hans egen suverene vilje.

Hvis vi virkelig stoler på at Han har lovet å "**ordne alle ting til ditt beste**", **må** du ikke være skuffet over ubesvarte bønner. Din bønn blir besvart, og du bør være takknemlig for at Han "utretter **alle ting til ditt beste**".

Og derfor sier vi at enhver bønn som blir bedt til Gud i denne ånden, er sikker på å få et svar eller en respons fra Ham.

Bønn er ikke en anmodning til Gud om å endre sin hensikt eller om at Han skal skape en ny hensikt.

Bønn er å vise en holdning av avhengighet av Gud, å legge våre behov frem for Ham, og deretter be om de tingene som er i samsvar med Hans vilje og timing, ikke vår timing.

Derfor er det ingen som helst motsetning mellom Guds suverenitet og kristen bønn.

I Jeremia 10:23 blir vi fortalt: "**Det er ikke i mennesket som vandrer å lede sine skritt**". (også i **Ordspråkene 16:9**); og likevel formoder mennesket i mange av sine bønner å lede Herren om sin vei og hva han burde gjøre:

Selve bønnen har til hensikt å gjøre oss ydmyke og avhengige av Gud.

Men mennesket (i sin sedvanlige perversitet) gjør fotskammelen om til en trone, hvorfra det forsøker å instruere den suverene Gud om hva Han bør gjøre, og gir tilskueren inntrykk av at hvis Gud bare hadde halvparten så stor medfølelse som de som ber, ville alt raskt bli ordnet opp!

Slik er den gamle naturens arroganse, selv hos et Guds barn. Vårt hovedformål med bønnen er derfor å underordne vår vilje under Guds vilje.

Men det må også tilføyes at bønn er mye mer enn en from øvelse, og noe helt annet enn en mekanisk utførelse.

Bønn er et guddommelig utpekt middel som gjør at vi kan få det vi ber om fra Gud, forutsatt at vi ber om det som er i samsvar med Hans vilje, Hans Ord.

Så la oss be.

Far, vi er så takknemlige, Herre, for Ditt Ord, for mange av disse tingene er bare en justering av vår bønn.

Herre, vi må legge ditt ord i alle våre bønner. Så, Herre, hvis vi har et behov, må vi finne det i Skriften. Og så finner vi det i skriften, vi kan gi tilbake til Deg sitt eget ord, vel vitende om at Du ikke er et menneske, at Du ikke kunne lyve. Så, Far, vi bare forplikter Herre, slik vi ber i Jesu navn. Amen.